

egyiket, az is egy csonkban végződik. Imádkozik. Aztán megérinti valahogy a kezedet. Ez lett volna a kézfogás Jézus Ferivel. A biciklit legurítja a peronról a sínek mellé és bebiceg a közben kinyitott váróterembe. Utána mész a pénztárhoz. Valóban jegyet vesz a határszéli faluig. Te is megveszed a magadét. Azt gondolod, hogy nem jártál itt. A gyorsvonaton a fényes reggeli Nap nem hagy még szunyókálni sem. Most már éber leszel az úton mindvégig. Azok talán fölkeltek ott, de nem is sejtik, hogy milyen éjszakával ajándékoztak meg. Ágoston vallomásaiból mondogatod a vonat ringatózó ütemére: *moriebar vitaliter*. Vagyishogy: életre haldokoltam. A legnagyobb költők és misztikusok egyikétől (szereted így emlegetni), Juan de la Cruztól, pedig hirtelen eszedbe jut a strófa (ahogy még sohasem jutott eddig), Takács Zsuzsa szép fordításában: *Az, ki ide érkezik meg, / önmagát elveszni látja, / mit tudott rég, semmivé lesz, / s megnövekszik új tudása. / Bizonyosságát leli abban, / mindent / fölismer tudatlan, / tudja azt mi tudhatatlan.*

Józsefváros koszos pályaudvara valószínűtlen fényben ragyog. Megérkeztlél.

Az életről és a halálról Krisztus várás idején

PAPP LAJOS
orvos, szívsebész

Az élet emberi léptékkal hosszabb időtartamú létezés, talán a halált is úgy lehetne felfogni, mint egy különleges létezési állapot, csak az események sokkal gyorsabban zajlanak le, mint a nagybetűs ÉLET. A borzasztó valóban az, hogy soha nem tudjuk, hogy ez az élet mikor lép, mikor kezd átlépni a másik létezési formába, a halálba. Éppen azért, merthogy nem tudjuk mikor következik be ez, azt hiszem, hogy akkor tévedünk kisebbet, ha a halálra készülünk mindig.

Fel vagyunk-e készülve a saját halálunkra? Úgy éljük életünket, ahogy a halálunkat haljuk. Nyugodtabban lehet szembenézni a halállal, ha az életünk során megtett út felkészít erre a halálra. Nyugodtabban lehet szembenézni ezekkel a válságos, kritikus helyzetekkel. Azt gondolom, itt olyan alapkategóriát kell keresnünk, mint a létezés szentsége.

A vallásfilozófiák, a vallások próbálják megfogni, az élet és halál fogalmát, tényét, létezését. Minden ember tudatos élete során gondolkodik, afelől, hogy fel lehet-e készülni a halálra. Én hiszem azt, hogy az életünk során elkövetkezett bűneinkért nehéz halállal büntetődünk. Hogy ez rövidebb, vagy hosszabb folyamat? Azt hi-

szem, hogy a relativitás mint fogalom közelebb visz bennünket a kérdéshez. Mi mindig térben és időben gondolkodunk, de, talán, ha nem térben és időben gondolkodnánk, hanem életben és halálban, időtől és tértől függetlenül, akkor az élet, aminek egyenes folytatása a halál csak olyan lehet, mint az életünk. Tehát az életre csak az tud jól felkészülni, aki az életben folyamatosan a halálra készül. Az nem más, mint egy olyanfajta élet, amely tudatosan, felelősséggel teszi a dolgokat, hogy akkor, amikor a halál bekövetkezik, könnyen tudjon átmenni abba a másik világba. Tehát ugyanúgy, ahogyan vallásunkban az életnek a büntetése a pokol, a jutalma a mennyország. Valahol ez a két fogalmazás minden emberben kell, hogy éljen. Minden ember naponta megéli azt, amit büntudatnak nevezünk, ha rosszat, bűnt követünk el, és azt a jó érzést, hogyha valamilyen jót tettünk. Azt hiszem, hogy tudatos életünkben az a legfontosabb, hogy megpróbáljunk jót tenni. Az elmúlt évtizedekben ezek a fogalmak annyira kikerültek a mindennapi beszédünkéből, hogy már ugyanúgy néznek arra is, aki ugyanúgy beszél, hogy: szolgálat, hivatás, másokért való élés. Úgy gondolom, hogy igazán csak akkor tudunk magunkért élni, ha másokért élünk.

Krisztus születése, élete és szenvedése, megfeszítettése a tudatos lét legszebb példája: megszületett, hogy meghalhasson értünk.

PETŐCZ ANDRÁS
író, költő

Találkozásra várva

„Nem elég megpillantanod,
de felismerned kell,
hogy tovább tudj lépni.”
(Seymour Glass)

Sok-sok éve hajózom végtelen tengereken, *mondotta mintegy magának Labelle, a francia utazó*, és még mindig találkozásra várok.

Találkozni akarok *valakivel*.

Várok egy olyan találkozásra, amely megváltoztat mindent körülöttem, amely szokatlan, nem megmagyarázható, és amely találkozás megmagyarázhatatlanságában is felemel, és önmagában is távlatot ad.

Azt várom, hogy *történik végre valami*.

Valami olyan váratlan eseményre várok, amely új és jó perspektívát ad, lehetőséget biztosít. Hogy mire? Mire biztosít lehetőséget? Nem tudom pontosan.

Nem tudom pontosan, mire várok. Vagy éppen hogy pontosan tudom, de mégsem mondom ki.